

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VI. Ioan. Petrus Crassus Episc. Viterbii Iac. Sadoleto Episc. Carpent. S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

si te properata, quam re probata, facile accipio: vel quia sic deo tibi magis, vel quia literæ tuæ nunquam mihi non iucundissimæ esse possunt. Itaque de eo te amo plurimum, quod fecisti: non acculo, quod reliquisti. Honoris autem nostri, sic videbor fructum esse amplissimum atque optatissimum consecutus, si multis prodero, si sapere, si maxime: & si officii mei munera parcesque tuebor. Quia quidem in re cum omnibus in locis, tum vero istis, quod ab ecclesia mea Auenionensi non longè abes, magno mihi adiumento esse potes. Nam & multa agi illic me adhibente, quæ necesse non esset, & multa omitti necessaria cum putarem: unum te esse video, qui partim monendis procuratoribus meis, partim (quod commodo tuo fiat) scribendo ad me, valde ipsis rebus mederi queas. Quod ut facias, pro tua humanitate, & pro mea in te benivolentia, etiam argo, etiam rogo. De me verè illud tibi persuadeas velim, nemini me unquam esse, neque studio in rebus tuis, neque sanctitate amicitia concedendum. Vale. XV. Cal. Februarii, M.DXXXVI. Roma.

VI.

104N. PETRVS CRASSVS EPISC. VI-
terbii Lac. Sadoletto Episc. Carpent. S.P.D.

Utrumque literas tuas ad Farnesium nostrum scriptas legi, tali me ipsum beneficio tuo affectum putavi, ut gratias tibi omnino agendas duxerim. In hac enim provincia, quæ Pontificis voluntate humeris meis imposita, meas vires longè exuperat, adhuc nulla plus adiumenti conatibus meis attulit. Gratulationem enim quam institueras, ea prudentia temperasti, ut gratulationi immixta exhortatio, sapientissimis consiliis & dulcissimo ac dulcissimo genere orationis, quemuis alienissimum sapere atque inflammare ad summum virtutis amorem poterat. Itaque nihil habui prius, quam ut eas literas mecum assidue haberem, & ad omnem loci & temporis opportunitatem, multis oculisque adolescentis offerrem. Quid enim regendæ custodiendæque adolescentiæ magis necessarium, quam assidua virtutis commendatio: qua & illa boni honestique incognita oculis pulchritudo, menti atque animo proponatur: & eximia virtutum præmia, ingentia vitiorum damna, dedecora, exitia demonstrarentur: præcipue verò pietas ac religio sic altè insisteret, ut diuinum nomen dictis, factis, cogitatis omnibus semper præsens esse intelligatur. Quid igitur talibus literis tuis opportunius? Ego quidem non magis tibi ob illas iam scriptas aut tot agendas esse a me gratias, quam te iam etiam enixè rogandum, ut si tali es, quali ostendisti, erga maxime spei adolecentem.

dolentem, erga Pontificem ipsum animo: si CHRISTI ecclesiam, cuius vel precipuo in praesidio loco hic adolescens posuerat ita diligis, ut tua spectata virtus omnibus persuadet: ut libere aliquid eiusmodi vel breuiter scriptum mittere perfereres. Etenim elegantissimo superioribus annis opusculo edito mirum studiorum & vitae rationem formasti, multaque ac praeclearo non modò ad docendos, verum etiam ad impellendos animos possidisti: magis tamen apud unumquemque valent, quae primum ipsi, quam quae publicè omnibus traduntur. Optima enim adolescentis natura, & diligens adhuc educatio, & iam gustata studia: praecipuè verò Pontificis voluntas & cura pro nobis vel optimam afferunt. Sed item magno vrin metu lubrica aetas, corrupti publicè mores, & magna haec ipsa formae facit: quae praeter cetera hoc quoque habet incommodi, quòd optimam fortunam pessimum quisque auarissimè conuolat. Etenim quidem infans aues, vndique quanta possumus vigilanter excludimus. Sed ne frustra id à nobis & parum diu fiat, magis animi ipsius, quam aedium aditus obseruandi sunt. Nec enim aut diu arceri, nisi displiceant: aut displicere vitiosi possunt, si vitia placeant. In hanc curam ac sollicitudinis partem bono animo libentissimè aduocari. Quoniam verò huc te peruenisse vel amor tuus, vel publica causa utilitatis adduxit: patre tuo credo te precibus meis eodem nec frustra reuocari, quò tu ipse praeter vltro venisti. Nemo vel ob doctrinam vel ob innocentiam, vel nominis famam, plus hac in re autoritatis te vno habere potest. Nec tu quicquam vel publicè vtilius, vel Pontifici gratius peruenisse efficere. Ego certe quantuluscumque sum, quot similis argumentis tibi literas tuas videro, totidem me beneficiis maximis tibi deum etum putabo. Vale. Romae, Pridie Idus Decembris, M.D.XXXII.

VII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENTORVM

Ioan. Petro Crasso Episc. Viterbii S. P. D.

CVm ad Alexandrum Farnesium tuum dedi eas literas, quibus tu in tuis mentionem facis, & ex quibus sumptimè occasionem scribendi ad me praeter fers: equidem eo volui officio, quod non tam prudentia mihi, quam meus perpetuus illam familiam amor, & quaedam mihi ingenerata voluntas omnia honesta & recta cupiendi, praescriberet. Sed verè deinde subuereri mihi interdum veniebat in mentem, ne parum expediret id negotij attigissem, quod minimè omnium mihi videtur convenire. Quis enim ego sum, qui has mihi partes assumendi docendi, & commonefaciendi florentissimi adolescentis, pra-